

— Eu te întreb ce crezi despre asta.

— Cred că mai degrabă el ar fi împușcat pe cineva. Sau c-ar fi luat-o la moacă de la cineva. Pentru că, atunci cînd era beat, adică în fiecare seară, devenea insuportabil.

— Ai datele lui?

Foarte demn, ca să arate că nu avea nimic de-ascuns, patronul se duse să aducă registrul și i-l întinse comisarului cu un strop de dispreț.

Ernest Combarieu, patruzeci și șapte de ani, născut la Marsilly, în La Rochelle (Charente-Maritime), tăietor de lemne, venind de la Libreville, Gabon.

— A stat aici șase săptămîni?

— Prea mult!

— Nu plătea?

— Plătea regulat, în fiecare săptămînă. Dar era un agitat. Stătea două-trei zile în pat, cu febră, cerînd să i se aducă rom ca să se trateze, rom pe care-l bea cu sticlele, apoi cobora și, cîteva zile, lua la rînd toate localurile din ținut, uitînd uneori să se întoarcă sau trezindu-ne de la trei dimineața. Uneori, eram obligați să-l dezbrăcăm. Vomita pe covorul de pe scară sau pe covorașul de lîngă pat.

Patronul și patroana schimbară o privire.

— Cunoștea cu siguranță pe cineva, dar n-a vrut niciodată să spună pe cine. Dacă era cineva

din familie, pot să vă garantez că nu-l suferea, pentru că zicea fără să-l împingă nimeni de la spate: „Într-o zi, o s-auziți de mine și de un ticălos pe care toată lumea îl crede un om onorabil, un ipocrit mizerabil, care e hoțul cel mai hoț de pe lume...”

— N-ai aflat niciodată despre cine vorbea?

— Știi doar că era insuportabil și că, atunci când era beat, avea mania să scoată din buzunar un revolver mare, cu butoiaș, să țintească într-un punct imaginar și să strige: „Pan! Pan!”. După care izbucnea în râs și cerea de băut.

— Bei un păhărel cu noi, nu-i așa? Încă o întrebare... Cunoști, la Juvisy, un domn de talie mijlocie, destul de gras fără să fie voluminos, cu mustață răsucită, de un negru frumos, care se plimbă uneori cu o valijoară în mână?

— Cine-ar putea să fie, mămicule? își întrebă patronul soția.

Femeia încercă să-și amintească.

— Nu... Poate doar... Dar e mai curînd scund decît de talie mijlocie și nu mi se pare gras.

— Despre cine vorbești?

— Despre domnul Auger, care stă într-o căsuță aflată pe terenul de locuințe.

— E căsătorit?

— Bineînțeles. Doamna Auger e o femeie drăguță, foarte cumsecade, despre care se poate spune că nu pune piciorul afară din Juvisy. Apropo...

Cei trei bărbați se uitară la ea și așteptară.

— Asta îmi amintește că ieri, când spălam în curte, am văzut-o îndreptându-se spre gară. Mi-am zis că voia să ia trenul de patru și treizeci și șapte.

— E brunetă, nu-i așa? Și avea o geantă neagră de piele?

— Nu știu ce culoare era geanta ei, dar purta un taior albastru și o bluză albă.

— Ce profesie are domnul Auger?

De data asta, patroana se întoarce spre soțul ei.

— Vinde timbre. Numele lui apare în ziare, la mica publicitate. *Timbre pentru colecții*. Plicuri de o mie de timbre la zece franci. Plicuri de cinci sute de timbre... Totul prin poștă, cu plata ramburs.

— Călătorește mult?

— Se duce din când în când la Paris, probabil pentru timbre, și are întotdeauna valijoara cu el. De două-trei ori s-a oprit aici, când trenul avea întârziere. A băut o cafea cu frișcă sau apă minerală.

Era prea simplu. Nu mai era o anchetă, ci o plimbare, o plimbare înveselită de un soare cum nu se poate mai zglobiu și de un număr tot mai mare de pahare. Și totuși ochii lui Maigret luceau ca și cum ar fi ghicit că, în spatele acelei povești atât de banale, se afla unul dintre cele mai extraordinare mistere umane pe care le întâlnise vreodată în cursul carierei.

I se dădu adresa casei soților Auger. Locuiau destul de departe, în cîmpie, de-a lungul Senei, unde se ridicau, înconjurate de mici grădini, sute, mii de case, unele din piatră, altele din cărămidă roz, altele cu tencuială albastră sau galbenă.

I se spusese că locuința se numea *Mon Repos*. Merseră îndelung cu mașina pe străzile prea noi, cu trotuare abia conturate, unde fuseseră plantați de curînd copaci anemici, uscățivi ca niște schelete, și unde terenuri virane se întindeau între case.

Întrebară ici și acolo, dar erau îndrumați greșit. În fine, ajunseră la țintă, o perdea se mișcă la fereastra din colțul unei case roz, cu acoperiș sîngeriu.

Acum trebuia găsită soneria.

— Rămîn afară, șefule?

— Poate e mai prudent. Cred însă că totul va merge de la sine. *Dacă e cineva în casă...*

Nu se înșela. Găsi în sfîrșit un buton de sonerie mic de tot pe ușa prea nouă. Sună. Auzi zgomote, şușoteli. Ușa se deschise și în fața lui apăru, purtînd probabil aceeași fustă și aceeași bluză ca în ajun, tînăra femeie de la *Café des Ministères* și de la *À L'Escargot*.

— Sînt comisarul Maigret de la Poliția Judicială, o anunță el.

— Bănuiam că e poliția. Intrați.

Sui cîteva trepte. Scara părea ieșită direct din atelierul de tîmplărie, ca toată lemnăria, iar tencuiala abia dacă se uscaseră.

— Pofțiți...

Femeia se întoarce spre ușa întredeschisă și-i făcu un semn cuiva pe care Maigret nu putea să-l vadă.

Încăperea de pe colț în care fusese condus comisarul era o cameră de zi, cu un divan, cărți, bibelouri, perne de mătase multicoloră. Pe o măsuță, se afla un ziar de prînz cu fotografia mortului.

— Luați loc. Nu știu dacă pot să vă servesc cu ceva...

— Nu, mulțumesc.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se face. Soțul meu va veni imediat. Nu vă fie teamă. Nu va încerca să fugă și, de altfel, n-are nimic să-și reproșeze. Numai că s-a simțit rău în dimineața asta. Ne-am întors cu primul tren. N-are inima prea sănătoasă. Cînd am sosit, a făcut o criză. Acum se bărbierește și se îmbracă.

Și, într-adevăr, se auzea zgomotul apei în baie, fiindcă pereții erau subțiri.

Tînăra femeie părea aproape calmă. Era destul de drăgălașă, de o drăgălășenie cuminte, mic-burgeză.

— După cum bănuți, eu mi-am ucis cumnatul. Era și timpul, fiindcă, dacă n-aș fi făcut-o, soțul meu ar fi fost mort, iar Raymond valorează totuși mai mult decît el.

— Raymond e soțul dumneavoastră?

— De opt ani. N-avem nimic de-ascuns, domnule comisar. Poate ieri-seară ar fi trebuit să ne

ducem la poliție și să spunem totul. Raymond voia să facem asta, dar eu, știind că are inima slabă, am preferat să-i las timp să-și revină. Știam că veți veni...

— Ați pomenit adineauri de cumnat...

— Combarieu era soțul surorii mele, Marthe. Cred că era un băiat cumsecade, puțin cam zăpăcit...

— O clipă... Îmi permiteți să fumez?

— Vă rog. Soțul meu nu fumează din cauza inimii, dar fumul nu mă deranjează.

— Unde v-ați născut?

— La Melun. Eram două surori gemene, eu și Marthe. Pe mine mă cheamă Isabelle. Semănam atât de mult, încît părinții, care au murit între timp, ne puneau cînd eram mici o panglică de culoare diferită în păr ca să ne deosebească. Și uneori ne distrăm schimbînd panglicile.

— Care s-a căsătorit prima?

— Ne-am măritat în aceeași zi. Combarieu era funcționar la prefectura din Melun. Auger era agent de asigurări. Se cunoșteau pentru că, burlaci fiind, mîncau la același restaurant. I-am întîlnit împreună. După ce ne-am căsătorit, am locuit cîțiva ani la Melun, pe aceeași stradă.

— Combarieu lucra tot la prefectură și soțul în domeniul asigurărilor?

— Da. Dar lui Auger îi venise deja ideea comerțului cu timbre. Începuse să colecționeze de plăcere. Și-a dat seama ce câștig ar fi putut să-i aducă.